

L'aucella i la nina

Per damunt de les muntanyes, saltironant alegre per enmig de les fulles dels arbres que senyala amb clapes d'argent, el sol besa els filferros de la gàbia solitària, escampant dintre d'ella la llum que il·lumina el bell plogatge de la cadenera presonera...

Trista i sola..

Ja no canta com ans solia. Quan lliure amb ses companyes, estenia les ales i volava pels horitzons sens fi, i es sadollava del parfum dels camps, embriagant-se de l'aroma de les flors boscanes, tot refilant a dalt d'un branquilló l'eterna cançó dels seus amors... avui perduts...

La maldat dels homes li privà la llibertat. Des d'aleshores, reclosa dintre de la gàbia, veu escolar les hores i els dies, fitant lèngidament el blau del cel i el vol d'una germana alià en la llunyania. I sent el fel de l'enyorança que ha llaizerat el seu cor jove... I parla, i plora...

La queixa és amarga; el dolor viu i gran. Un roser d'allí prop s'extremeix al sentir-la, i les roses confoses palidejan suaument. La nina petita dels bonics rissos d'or, també sent el plany, i els seus ulls s'entelen i el seu cor bateja, i no podent més, arrenca en un plor... Amarg i cruel...

Oh nena formosa! Oh dolç angelet! —diu commoguda la cadenera— No ploris per mi. Aixuga de ta carona de rosa les perles que hi llisquen... Jo sé que m'estimes... Mes ah! La llibertat és ma vida i jo no la tinc. Si sabessis el que és trist comptemplar l'infinit, per enmig de la reixeta que em serva presonera...

Si ho sabessis...

T'enganyes, amigueta—diu amorosa la nina—. Jo conec el teu sofrir i la teva melangia. He plorat, quan tu has plorat; si no rius..., jo tampoc ric. No vull que sofreixis més, bona amigueta... La llibertat és ta vida i jo te la tornaré a donar...? Veus La porta és oberta i l'horitzó davant teu... Surt...

Surt i vola...

Oh nina bonica! Oh bella amigueta! Has obert ma presó... Em deixes que marxi per l'aire infinit... Com podré pagar-te, oh nena divina, la llibertat que em dones, la vida que em tornes? Oh, poder sentir el murmur del torrent, el cant de les germanes i l'aleteig d'un vol immens... I poder estimar...

Doncs veste'n i vola amb tes germanes. Refila cançons alegres que el cor portin joia... I estima de cor... Si algun dia tornes, vina'm a veure. Mira la gàbia... mira les roses... diga'ls-hi adéu... Besa'm a mi... Així... Per què plores ara...? Veste'n... Adéu...

Adéu... Adéu...

J. S. M.

En el regne de Déu, la llei és la mateixa per a tota la Humanitat, i és, no obstant, una llei de perfecció llibertat

TORRAS I BAGES